תאיר נרי
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ד, גליון מס' 13
פרשת **מטות-מסעי** כ"ו בתמוז תשס"ט

סיפור לשבת

הכל מתנת אלוקים

מעשה שקרה בעיר האלב שבסוריה, לפני עשרות בשנים, בימי הרב הדיין עזרא חמווי זצ"ל. בזמן כהונתו של הרב, היה נוהג לדרוש ברבים בשבתות ובימים טובים. תמיד התאספו רבים לשמוע את דרשותיו וזאת כי בתוך דרשותיו סיפר הרב סיפורים, משלים ואף בדיחות היה מכניס. כולם לכן אהבו לשומעו המון העם.

והנה, בתוך השומעים, היה איש אחד מעם הארץ, שלא היה פיקח ביותר. האיש היה שומע את בדיחותיו של הרב והיה נהנה מאוד כמו שאר האנשים. יום אחד, האיש הנזכר הגיע לביתו כשעודנו שיכור מהצחוק אשר צחק מהלצותיו של הרב, כשהוא מתאמץ לזכור ולספר את הבדיחות לאשתו. אמר האיש לאשתו: "שמעתי היום מפי הרב מעשיות יפות, האם תרצי לשמוע אותן?"

"ספר ואשמע", אמרה לו אשתו. האיש סיפר ואשתו מקשיבה ומתנדנדת את ראשה לאות הבנה. הוא מסתכל בה וכולו רותח: "למה איך צוחקת?" ענתה האישה: "וכי יש מקום לצחוק?!". אמר לה: "אין זה אלא שאת לא מעריכה אותי ואת סיפורי. לבטח חושבת את אותי לכסיל, על כן איינך מקשיבה לדברי. הרי אני וכל האנשים שנוכחנו בדרשת הרב צחקנו על כל מילה שיצאה מפיו, וכי פה אין מקום לצחוק?" גברה המריבה בין הניצים, רבו ועד מהרה החליטו השניים להתגרש. למחרת ניגשו שניהם לדיין כשהחלטתם נחושה להתגרש.

באותו היום, מה' היה כי הדיין היה הרב עזרא חמווי זצ"ל. שאל אותם הרב, מה היא הסיבה המניעה אותם להתגרש?

ענו שניהם כי הם באו לידי הסכם ועל הרב לסדר את הגט. היות ובאותם זמנים לא בנקל הרבנים נגזו גט, אלא על ידי דרישה וחקירה והיו הרבנים משתדלים להשלים בין הזוג. לא נענה לבן הרב. אז אמר האיש לרב כי הוא היה נבדרשת הרב ובזמן הרב וצחק ונהנה עם שאר האנשים. האיש סיפר כל מה שקרה מאז שסיפר ההלצות לאשתו ואיך היא לא צחקה על דבריו לאחר מריבה, הכל כדרך שסיפרנו למעלה.

בשמעו את תיאור המקרה, צחק הרב למרבה פליאת הבעל. אמר הרב לאשה: "שבי ואני אספר לך הבדיחות של יום אתמול". הרב לא הספיק לספר מילים אחדות והאשה כבר צוחקת וקול צחוקה לרחוק נשמע. אמרה לבעלה: "תשמע, תשמע!" אז אמר להם הרב: "לתופעה זו קוראים **מתנת אלוקים**. יש לפעמים אדם שיש לו חן מיוחד, או קול ערב או אופי מיוחד או משיכה בדיבורו והוא נותן הנאה לשומעים, כל זה הוא מאת ה' ועל כן אין מקום לכעוס".

כך המשיך הרב בפיוסו, עד שהשלים ביניהם. חזר הזוג לביתו בשלום בדרשת הרב צחקנו על כל מילה שיצאה מפיו, וכי פה אין מקום לצחוק? גברה המריבה בין הניצים, רבו ועד מהרה החליטו השניים

חכמת חיים - מתוך "עצות מהחיים" - מאת חיים וולדר

ישעשכר שהוא גם זבולון

לפני מספר שנים, התקיימה באחד מערוצי התקשורת (החילונית) תכנית שמטרתה לגייס מהציבור לטיי שבת לצופים מעוטי יכולת. לתכנית היו אחוזי רייטינג גדולים בשל כי מיני אטרקציות שהוובאו לתכנית בהתנדבות. בקיצור, ראו אותה למעלה משני מיליוני איש (על פי מה שדווח).

כמה כסף לדעתכם, נאסף מהציבור בעקבות התכנית? (לא כולל חברות מסחריות שקיבלו פרסומת תמורת התרומה). נניח שמתוך שני המיליונים רק חצי מיליון ואין תורמים חמישים שקל - היו נאספים עשרים וחמישה מיליון שקל. נניח שחצי המיליון הן תורמים רק עשרה שקלים - היו נאספים חמישה מיליוני שקלים. נניח שלא חצי מיליון אלא 100 אלף בלבד היו תורמים כל אחד עשרה שקלים - היו בקופה מיליון שקלים. אבל המספרים היו שונים בתכלית.

60 אלף שקל נאספו מציבור הצופים בעקבות התכנית!!! כלומר, מספר התורמים יחסים לצופים היה זעום ביותר, וכך גם גודל התרומות.

הצדקה שלנו

בדיוק באותו השבוע התקשר אליי הרב א.כ. מקריית ספר וסיפר לי את הסיפור הבא: מסתבר שהרב אסף כנסים בשביל משפחה שבה האם נפטרה והותירה יתומים רבים. הרב הגיע לכולל חשוב בבני ברק, וכך התנהלו הדברים: מיד עם הגיעו וכשהוובהר לכמה אברכים מה רצונו, הסביר לו אחד האברכים את הנוהג במקום: מכיוון שלא לכולם יש כסף או פנקס שיקים, נוהגים להחתים את האברכים על התחייבות לסכום מסוים, ואחד האברכים לוקח על עצמו את מלאכת האיסוף, בניתיים עבר אותו אברך עם הרב כ' אצל אלה שהחזיקו בכיסיהם כסף, והללו תרמו סכומים נכבדים, הוראות קבע, ואפילו שיקים של 500 ₪ שהכולל נתן להם כמלגה חודשית!!! הרב כ' איצא מהמקום עם עשרת אלפים שקלים, וזאת עוד לפני קבלת התחייבות - מלאכה שנטל על עצמו אברך אחר.

זוזה רק מכולל אחד, שבשל המצב הכלכלי מתקשה מאוד לשלם את המשכורות והאברכים שם מצטמצמים עד מאוד. הגיע הזמן להגמיד את האמת על מקומה!

המקום הראשון

מאז שנולדנו, אנו רגילים לשמוע דעת בעלי בתים המתנשאים ומציגים עצמם כאילו אין עוד תורה תלוי עליהם, וכי הם עובדים קשה למען הזולת וכד'. כל גבאי צדקה מתחיל, יודע שהדברים אינם נכונים כלל וכלל.

"דווקא הם, עולכארוא יש להם הכי פחות כסף, באים אליך בסוף התחנה או בר המצוה ואפילו מוסיפים קצת כסף, מחשש שאולי התארכות השמחה בלי תשלום נוסף היא גזל".

התורמים הגדולים ביותר ובעלי הצדקה הגדולים ביותר, הם ציבור האברכים!!! על כך יעידו כל ועדות הצדקה העוסקות בדבר. נשמע מופרך, אך זו האמת. אולי אין מדובר בסכומים גרנדיוזיים, אבל יחסית להכנסתם הזעומה של האברכים, הוראת קבע של עשרה דולר היא סכום עצום. והם אינם מסתפקים בתרומה אחת כזו, הם כמעט אינם מסרבים ליד המשוטת אליהם. הנקודה אינה בסכום, אלא במספר האנשים המוכנים להיענות ולתרום משהו. לא חשוב כמה. אם נשוב לשני המיליונים, חרי מספיק של אחד מהצופים הנ"ל תרם עשרה דולרים, לא כפול 12 אלא עשרה דולרים, שהם כמעט 40 שקל - היה נאסף סכום עצום של 20 מיליון דולר.

אבל נאספו 60 אלף שקל, ולמה? כי הרוב פשוט לא תרמו. קיבלו את המופע היפה ולא היה להם עניין לתרום!

למה שיתרמו? האם הם חונכו לתרום?! האם הם מכירים את הציווי "נתון תיתן"? וכי הם מודעים להבטחה "עשר בשביל שתעשיר"? אם כן מה פתאום שיתרמו?!

חיים בחשבון ובנתינה

מלבד נדיבי עם, המוכנים להפריש כספים רבים מעצמם לטובת האחרים, החלק המשמעותי ביותר של התרומות מגיע מבני תורה החיים על קצבה זעומה.

הסבר אפשרי לכך הוא, שמלבד המודעות הרבה לערכה של המצוות - אלה שיוצאים לעבוד קשורים יותר לעולם החומר הנהנתני, וממילא מוצאים עצמם בחסרון כיס הרבה יותר מציבור האברכים, שיודע היטב לחשב הכנסות והוצאות.

בתום הסעודות, אנו רגילים לשמוע דעת בעלי הבתים המנשאים ומציגים עצמם כאילו אין תורה אלא עליהם, וכי הם עובדים קשה למען הזולת וכד'. בעבעם, די שבניט אל תוך עצמנו ונגלה, שכל עוד אדם לומד בכולל, החשבון שלו מאוזן, וברגע שיצא לעבודה - הוא פתאום מרשה לעצמו...

אלו המהלכים בתחושת "אני ואפסי עוד", כביכול אברכי הכולל תלויים בהם ובתרומותיהם. ראוי לבדוק היטב מתי בפעם האחרונה תרמו משהו לשביל מישהו. כמובן, אין להכליל, יש רבים וטובים שתורמים ברחבות, אך ראה זה פלא - אותם לא תשמעו "מקטרים", אותם לא תשמע מזלזלים. הם חיים בהרכנת ראש ובהתבטלות מול אברכי הכוללים. זו הסיבה שהם גם תורמים להם.

אעריכם תלמידי חכמים

ולסיום, עדות ששמעתי מגנן חתונות נ.ר. הלה סיפר לי לתומו, כי הציבור היחיד שמעולם לא נתקל בבעיות של כספים הוא ציבור האברכים. "דווקא הם, שלכאורה יש להם הכי פחות כסף, באים אליך בסוף החתונה או בר המצוות ואפילו מוסיפים קצת כסף, מחשש שאולי התארכות השמחה בלי תשלום נוסף היא גזל". צאו ושאלו בעלי הלב הטוב עניין לתרום!

למה שיתרמו? האם הם חונכו לתרום?! האם הם מכירים את הציווי "נתון תיתן"? וכי הם מודעים להבטחה "עשר בשביל שתעשיר"? אם כן מה פתאום שיתרמו?!

אעריכם בני תורה, בעלי צדקה, שהולכים גם בדרכו של ששכר וגם בדרכו של זבולון.

עולם לילדים

מסביב לשלחן השבת

ילדים מתוקים, אנו נמצאים בימי בין המצרים - הימים שבין צום י"ז בתמוז לט' באב. בימים אלו נהרגים בקהילות ישראל מנהגי אבלות ונמנעים מדברים משמחים, לזכר חרבן בית מקדשנו.

בפרשת שבועינו אנו קוראים על עם ישראל טרם כניסתו לארץ ישראל, כשמשה מצוה אותם צווי עשיים חשוב מאוד: "כי אתם עוברים את הירדן אל ארץ כנען... (הרוגשים את כל יושבי הארץ". משה רבינו מצוה את עם ישראל לגרש את הגויים מהארץ ולהתישב בכלה, ומזהירם שאם ישארו גויים בארץ, הם יפריעו לעם ישראל לקיים את היעוד הגדול שקיבלנו.

וכנים ברוך זה ובימינו אחרי 2,000 שנות גלות, נתקבצו נדחי ישראל לארץ ישראל. אבל, זהו רק השלב הראשון - הבסיס הבשמי, ואנו עדיין מתאבלים על בית המקדש החרב, ומתפללים לבנינו. כדי לקרב את הבנין - הרחתי, אנו צריכים להשתדל למקו את הסיבות שגרמו לחרבן בית המקדש ולהתרחק מתרבות הגויים. עלינו להרבות תורה, קדושה וטהרה בעם ישראל - בסעודת שבין אדם למקום, ולהרבות באהבת חנם ומגמלות חסדים - במצוות שבין אדם לחברו. כך בעזרת ה' נזכה לקרב את ביאת המשיח, ולבנין בית המקדש בימינו אמן.

בדרך למקדש...

אתמול, לפני שהגיעה שעת השמירה שלי, הסתובבתי במקדש, וכדאי שוב לעזרת הנשים. כבר הכרתי את לשכת הנזירים ולשכת הצעים המצעות שם. התקרבתי ללשכת נוספת המצאת גם כן באחת הפנות של העזרה. שמעתי רעש, הבנתי שעובדים שם כנים.

"מעניין" חשבתי, "לשם מיעדת לשכה זו?! הרי יש יש בה ריח מרי מה זה הריח הזה?" עצמתי את עיני והרחתי נסיתי לזהות את הריח. אין ספק, זה הזה ריח מערבב, נדמה לי שזה ריח של יין ועוד משהו. התקרבתי והצצתי פנימה. "ישלום שמעיה", שמעתי לפתע את קולו של אחיטוב דודי הכהן פונה אלי. "אבא, כנס, עזור לי נגש, ואחר כך אסביר לך מה יש פה. הרי אני כבר מכיר אותך". הנכנסתי פנימה. דודי הזה ברוך לשבעיר את הכדים הרולים שם עזרתי לו. כשסיימנו אמר אחיטוב: "כדים אלו מלאים ביין". "דעתי", אמרתי. "יפה דעתך!" שאל אחיטוב, "הרחתי את היין כשעמדתי בחוץ". הסברתי לו. "אבל לשה צריך יין שאלתי, יהרי אסור לכהן לשתות יין לפני העבודה!" "בנדאי בנדאי", אמר אחיטוב, בחיוך. "הבנו לא נועד בכל לכהנים, אלא בנין ו משתמשים לעזר על גבי המזבח, שהרי עם הקרבת הקרבן מביאים גם כן יין לנסך". "ובנדאי אלוי, הצביע אחיטוב, "יש שמן ולכן לשה זו נקראת "**לשה בית שמנים**".

"לשה צריך את השמן" שאלתי. "ישנם קרבנות מסוימים המכונים "**מנחות**", הסביר לי אחיטוב "מנחות אלו בולים - מרבבנים בשמן, ומכונן אנו ברכים שמן על מנת לחדליק את מערת הלחם", הסביר אחיטוב.

"רגע אחיטוב, אז ספור פן השמן והשמנים שעשמו חלבי אנטיוכוס קרה כאן?" שאלתי בתדהמה. "כן, כנו", אמר אחיטוב. "אסבר לך בדיוק מה הנה..." לפתע אחיטוב השתתק. "רגע, יהוידע קורא לנו, הוא בנדאי צריך עזרה, בא אתי, ואחר כך אספר לך" אמר דודי. צעדתי אחריו. כמה אבר אורב שם אחיטוב, תמיד יש לו זמן לספר לי מאני כבר כל כך מתיבה לשמע מה הנה. המתבלבלי סביבי, כלם בנדאי זה לנה לסתם כדים. איזו שמחה ואיזו אהבה שררה בין כלם. יומי" פנה אלי אחיטוב, "ראבי", הוא קרבי לך, "אחר כך נמשיך..."

הזדמנות לבנות

מחפשים אחיות מסדר:
- **אחרי הרבה שנים, עוד מחפש עוזרן המבוגלים,**
- **מהמלחמה אין פטור לאיש. המחשדים הנעה הגישו,**
- **ידי לקבל את השמות שחוריו.**

הזדמנות... דרוש בבא מאוזנות...

את התשובות לחידה: יום ראשון לבקר: 08-6610015
או בדואר אלקטרוני: tairneri@gmail.com

כותבי עלון לילדים: הרב ישראל שנהב, ירדן נאור, תחילה יכרת. ניקוד: יעל בית הלחמי

מה רבו מעשיך ה'...

המלחמה על הבריאות

"יקרים, אל תשכחו לקחת את תיק האוכל..." אמא עוזרה למרים להתכונן לכניסה לבית הספר.

"אמא, אתי יודעת, אני מרגישה קצת חלשה, נמס כואבת לי קצת קצת קצת..." אמא שמה למרים יד על המצח. "מממ... יש לך קצת חם, זה אומר שתצטרכי להשאר בבית. בגראה שיש לך איזה נגיף" אמרה אמא ועזרה למרים לשבב על הספה.

"אמא, מה זה בכלל **נגיף**?", התסתכלה מרים. "נגיפים וחיידקים הם יצורים קטנים פאת מאד שחודרים לתוך הגוף ומלולים להתרבות בתוכו ולהזיק", אמרה אמא והתיישבה לצד מרים. "יהגוף מגן על עצמו מפני פולשים כאלה, על ידי צבא מיוחד שנקרא "מערכת החסון". החיילים שלי מערכת חסון הם "תאי הדם הלבנים", שיודעים לזהות פולשים ולחסל אותם."

"יואו, מעניין. איך החיילים האלה נלחמים בנגיפים?" שאלה מרים.

"טוב, אוליי זה שמע קצת מוזר, אבל הם פשוט בולעים אותם! ברב המקרים הם עושים את זה מהר מאד, (אנחנו בכלל לא מרגישים שנכנסו לגוף שלנו בפלשים, ולפעמים זה לוקח יותר זמן ואז מתפתחת מחלה. בזמן המחלה תאי הדם הלבנים נורמים בכבוה כחם הגוף לעלות, בגראה כדי שנגנפים יהיה פחות נוח..."

"ינים כדי שאהיה במנוחה, ואנתה הפנים בך המברה..." הוסיפה מרים בחיוך.

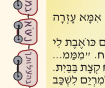

נא לכתוב לנו?
שיר או סיפור שיתפרסם בפלון פלים...
פקס: 08-6610015 **דואר אלקטרוני:** tairneri@gmail.com

הסיפור שלי

תקציר: אלוראי שוחק עם החברים בפזור כאשר לפתע הבדור עף לחצרו של "הרוסי המוזון". הוא תכנן לקחת את הכדור בשקט ולברח כאשר לפתע הוא שומע קול השואל למעשיו בגנבה.

* * *

קפאתי על מקומי. נסיתי לחלץ מלים מהפה אבל יצאו לי כמה הברות לא ברורות, "יאה... אם... אני... אם..." לבסוף קברתי את הפה ובחנתי אותו "אתה הרוסי מהמוזן". גם הוא שתק, לאחר כמה רגעים שאל "ריצה לשתות לימונדה קרה? אתה נראה חם מאד". לפתע, "הרוסי המוזן" כלל לא היה נראה מוזר, הוא היה בבוש, עם עיניים בחלות בדולות בעמלו שבמחה, באמת, בעונות, בצניעות, מסיום מצוות. ובאמת אין מציאות סטטית אמצעית, כך שכל זמן שאדם לא משליט את הטוב על עצמו, היצר הרע אוטומטית תופס את הפיקוד.

כך גם בעם ישראל, המשול לקומת אדם שלם. עמנו מתמודד במאבק קשה בין הטוב לרע. כשפעם הוא מתבבר ופעם זה. הדרך הטובה היא כמובן דרך התורה, האמת, הישר, הענוה והצניעות, ולהיפך, הדרך הרעה היא הדרך המתנגדת לתורה, לאמת, לישר, לענוה ולצניעות. כמו שיש מצבים מתחלפים באדם, כך יש גם מצבים מתחלפים באומה ובחלקיה השונים.

נביא לכך דוגמא אחת מפרשתנו: ה' אומר למשה בערבות מואב: "...כי אתם עוברים את הירדן אל ארץ כנען, והורשתם את כל יושבי הארץ מפניכם... והורשתם את הארץ וישבתם בה... ואם לא תורישו את יושבי הארץ מפניכם והיה אשר תותירו מהם לשינים בעיניכם ולצנינים בצידיכם..." (במדבר לג, נב-נח).

והנה, במאבק מול היצר הרע, מלמד אותנו ר' נחמן מברסלב, שצריכים אנו ללמוד מיצר הרע! כן, כמו שהוא לא מתייאש מניסיונותיו להפילנו, כך אנו לא נתייאש לקום כל פעם מחדש אחרי נפילה וזהו סוד ההתברות כולו! רעיון זה נכון גם ביחס לאומה כולה. כמו שרעיון המדינה הפלסטינית התחיל "בקטן", והלך וגדל עד שנהיה מאיים על כולנו, כך בהדיגל אלף אלפי הבדלות, פסגת שאיפתנו היא בנין בית המקדש,שהוא הביטוי להמלכת הבה"ק על העולם כולו. בואו נתחיל בקטן ובסוף נגיע להשלמת הבניין!

בואמת שגם הגמ' במסכת חגיגה כתב השנה, מביאה את הפסוק מירמיהו פרק ל' ואומרת: "ציון היא דורש אין לה", "מכלל דבעיא דרישה", כלומר שצריך לדרוש את בית המקדש, צריך לבקש את בית המקדש. צריך להתחיל לדבר בקול רם ובלי בושה. על השאיפה, הרצון והציפיה לבנין בית המקדש. ובדרכי החבר בספר הכוזרי מאמר ה' "ירושלים אמנם תבנה, כשיכסופו בני ישראל לה תכלית הכוסף, עד שיחוננו אבניה ועפרה."

כבר דורי דורות שאנו מתפללים בכל יום "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" בברכת המזון, בשבתות, מועדים ועוד ועוד. אנחנו צריכים להתייחס ברצינות באמת ובתמים לזה שאנו מתפללים ושואפים. כל ראשי הציבור, מורים ומחנכים, המתפללים לבנין בית המקדש צריכים להתחיל לדבר על כך ברישׁ גלי, ולא להתביישׁ ואל לנו להתיחס לכל אלה שיגידו "הזויים אתם", שהרי עצת יצר הרע היא, וכי נסכים להיכנע לה? והלא בית המקדש, שהוא בית תפילה לכל העמים, הוא מקור לשלום, לברכה, לאמת, לטוב לעולם כולו, אז למה להתנגד לציפיה לבניתו? אין באמת סיבה להתבייש בכך. במקום לדבר על מדינה פלסטינית, נתפוך את בנין בית המקדש לשיחת יומם, נהפוך אותו "לאלכולבנטיבה", ואז במהרה נזכה, שהקב"ה יפתח את הפתח לבנין בית המקדש, שיבנה על ידינו וירד מוכן מן השמים, ונזכה לראות כהנים בעבודתם, לויים בשירם ובזמרם, וישראל במעמדם. אמן כי יהי רצון.

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

מדינה פלשתינית או הקמת בית המקדש?

מצויים אנו בימי בין-המצרים של בשת תשס"ט. ציפינו וחשבנו שבתשס"ט כבר נהיה אחרי גילוי משיח ובשלבים שונים של בנין בית המקדש. לצערנו, במקום זה, אנו שומעים שראש ממשלת הליכוד מתפאר שהצליח במאה הימים הראשונים לשלטונו להשיב "אחדות" מדומה בעד מדינה פלשתינית. איך קרה, שלמרות נצחון גוש הימין בבחירות באופן מובהק - ראש ממשלה בישראל מעיז להכריז שהוא בעד מדינה פלשתינית, וכי יש "אחדות" בעניין?

הרעיון של מדינה פלשתינית, נולד אצל מפלגת השמאל, כאשר בזמנו מפלגת העבודה היתה "מרכז". השמאל דיבר בהתמדה על כך שרק מדינה פלסטינית היא הפתרון לסכסוך הישראלי - פלשתיני, וכך הרעיון חדר יותר ויותר ל"מרכז" עד שהגיע גם למפלגת הימין, והיום, "באין אלטרנטיבה אחרת", הפך רעיון מעוות זה להיות "הבשורה" של השלטון החדש.

איך אנו יכולים להתמודד עם המציאות הנוראה הזאת? הבה נלמד שתי מעבדות האדם הפרטית. לכל אדם יש יצר טוב ויצר רע, שמלווים אותו בכל המצבים והמסעות שהוא עובר, מכל מקום תמיד צד אחד הוא המוביל והשני מובל. כך קורה, שיצר הרע שולט (כשאדם כועס, עצבני, עצוב, בבאווה, רודף אחרי תאווות), או שהטוב שולט (האדם בשמחה, באמת, בענוות, בצניעות, מקיים מצוות). ובאמת אין מציאות סטטית אמצעית, כך שכל זמן שאדם לא משליט את הטוב על עצמו, היצר הרע אוטומטית תופס את הפיקוד.

כך גם בעם ישראל, המשול לקומת אדם שלם. עמנו מתמודד במאבק קשה בין הטוב לרע. כשפעם זה מתבבר ופעם זה. הדרך הטובה היא כמובן דרך התורה, האמת, הישר, הענוה והצניעות, ולהיפך, הדרך הרעה היא הדרך המתנגדת לתורה, לאמת, לישר, לענוה ולצניעות. כמו שיש מצבים מתחלפים באדם, כך יש גם מצבים מתחלפים באומה ובחלקיה השונים.

נביא לכך דוגמא אחת מפרשתנו: ה' אומר למשה בערבות מואב: "...כי אתם עוברים את הירדן אל

חיים ולדר - מאמר מפי **הרב ניר בן ארצי שליט"א**
הרב שלומי אהרון - שמרו לי נעמה
הרב אהרן אליהו - הלשון מעיד שלמון
יעבר בלי הפסקה
יעבר לאור ע"י
תאיר נרי
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
מושב תלמים 26 ד, לרש דואר 79315
טל' 590-599-599-1 פקס. 08-6610015
דוא"ל tairneri@gmail.com

מאורות ישראל
הקדמו כל תאוות העולם הזה לקרון אור:
אדם רוצה לתופסה בידיים.
ואין בכך כדי ולא בלום.

אישה יקרה!
את נשלחנו לים תקלות
הקרבות-3 פיקים
שיקרים ל"ה פיש רפיון
ראש חוש אל רקסל ל"ב (10/9) - 22/7/09 (ערבית)
מחברת הרב יוסף בן-ציון בר-אילן
מבוסס על ספרי הרב אליעזר מלמד
• עלות 120 ש"ח
• אריזת מתנה ומשלוח בחינם
• הזמנה בדואר הבית 054-5620059 (אמא)

נכון
להקת נפש אל
"אילו יהודי היה יודע
מה זו חתונה"!
מעגל הכרמל
050-4146593
www.nafsha.co.il

תרומות לעמותת "תאיר נרי"
יתקבלו בברכה בטלפון
1-599-599-590

זמני שבת

כניסת שבת	
ירושלים	19:10
ת"א	19:25
ב"ש	19:26
חיפה	19:18
יציאת שבת	
ירושלים	20:26
ת"א	20:28
ב"ש	20:27
חיפה	20:30

לאור ההלכה - מפסקי מרן הראש"צ הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א

מהלכות בין המצרים

ב"ז בתמוז התחילו צרות החורבן, על כן נוהגים אבלות מיום זה עד אחר תשעה באב, ובימים אלו ראוי לכל ירא שמים לעשות תיקון חצות, אחר חצות הלילה (עד השקיעה) בתיקון רחל בלבד, ואין צריך לומר שטוב לעשות תיקון חצות בלילה (רחל ולאה). (חגים עמ' 197 פס' א).

מ"ז בתמוז עד 9 באב נהוג שלא לישא אישה, אפילו מי שלא קיים פריה ורביה, וכך נהגו האשכנזים ורוב קהילות הספרדים, מטעם שאין בזה ברכה (שם, שם).

אין עושים ריקודים אפילו בלא תזמורת כל שלושת השבועות, ואין שומעים כלי נגינה אפילו מהקלטה. אולם לשיר בלא כלי נגינה מותר בסעודות מצווה, ובשבת משישי אחר חצות היום (שם פס' ה-ז).

גננת הצריכה להשמיע שירים לילדים על מנת להעסיקם, יכולה עד ר"ח להשמיעם ורצוי שהשירים יהיו מעניין הזמן והציפייה לגאולה. כמו כן השומע חדשות, ובין קטעי החדשות ישנם קטעי נגינה, אינו צריך מעיקר הדין לכבות הרדיו. והוא הדין למתקשר בטלפון ושומע מנגינה המתנה שיכול לשומעה, כיון שאינה לתענוג אלא להנעים המתנתו. והמחמיר שלא לשמוע בכל זאת תבוא עליו ברכה (שם פס' ט- י').

מנהג האר"י ז"ל שלא להסתפר מי"ז בתמוז וכך נהגו האשכנזים, והעושה כן תבוא עליו ברכה. ולדעת השו"ע האיסור רק מעבוד שחל בו תשעה באב. אמנם ביישובו שלומדים יחד ספרדים ואשכנזים, טוב שגם הספרדים לא יתגלחו, שלא להראות הבדל בין התלמידים (שם פס' כב).

נערך בידי הרב טל חיימוביץ' - ר"מ בישיבת "רינת ישראל"

הרב אהרן אליהו שליט"א - מחבר הספר "רמזים לשולחן"

אנו שמחים להביא בפניכם טבלה אחת מתוך הספר "רמזים לשולחן", הכולל 171 טבלאות, בהם מתוכצתות כל ההלכות המרכזיות של השו"ע, פרי עטו של **הרב אהרן אליהו** שליט"א. יש כאן מהפכה בלימוד התורה שעל פה! שיטה חדשה ומופלאה לשינון כל ההלכות המרכזיות של כל מרחבי החיים, באופן המתאים לנ"ח, ולכלל הציבור - **שיטת הסימנים!** מידי שבוע יוצגו עשרה סימנים, (בכל תא תמצות של סימן אחד), שיוכל הקורא ללמוד אותם במהלך השבוע) ולחזור על הנוסטריקון ועל ההלכה פעם אחר פעם. המטרה - להגיע למצב שתוך 5 דקות תחזור על 10 סימנים!!!

וכך בנקל, עם הרבה חזרות, תהיה בקי בתוך 3 שנים בכל השו"ע.

סימן	סעגל ראשון נוטריקון	הלכה	הערות
א	**אר**י יתגבר כארי בבוקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר. רמ"א כלומר שיתגבר כארי	שו"ע: המשכים להתתפן לפני בוראו, יכון - לשליש הלילה, לסוף שני שליש הלילה ולסוף הלילה, שאז התפילה רצויה. אין על מי הסוד שכנים בחצות הלילה - אחרונים.	
ב	**בגד** לבישת בגדי הסלל חסלת העולם	לבבש הלוהן בעודו שוכב (משום צניעות). לא יהמון הפכיסי לחיץ, עעל יסין תחילה ואח"כ שמאל ויקשרנו, ויחזור ויקשור של יסין. לא יקך בגדלי הראש.	לבישת הטלית ותפילין - אחרונים.
ג	**גלי**ל כלישת עלה עצמו בבית הכיסא	כה"ח סובר שגם דוגם אופרים "התכבדו מסובדים", אך לא שמענו מי שיקנה כן - הגר"מ אליהו. כתב כה"ח אם יש חשש שיתלכלך יכול לגלות יותר.	
ד	**ידיים** ר' רמז ליד	ירחץ ידיו דברך "על נטילת ידיים". רמ"א - וי"א שיברך גם "אשר יצר", אפי' לא עשה צרכיו. [טעם לנטילה: רשב"א - סכנ. ראי"ש - ידיים עסקניות, בשבת (קמ) - להעביר רוח רעה?].	נטילת ידיים - אחרונים.
ה	**הש**ם ר' רמז לשם ד' שצריך לכוון בו	יכון בברכות פירוש המילות, וכשיזכיר הי"ה יכוון, שהוגאתו - שהוא אדון הכל, ובכתיבתו - הה הווה ויהיה. בהזכרו אלוקים יכוון: תקון, בעל היכולת ובעל הכוחות כולם.	
ו	**וספלא לעשות** מתחיל באות ו' וכן כיום ו' נתנה נשמה לאדם	כשיגיא מביה הכיסא יברך "אשר יצר", שבריאת האדם היא מתוכמת נפלאה (בשו"ע יש ביאור לאשר יצר"). אלוקי נשמה לא פותחת בברוך, כי ברכות הודאה לא פותחות בברוך.	
ז	**זכנה** של אשר יצר	זכנה של "אשר יצר": כל היום, אחר שעשה צרכיו, מברך "אשר יצר", ואפילו על טיפה אחת חייב לברך.	
ח	**חוצת** עכיפתו	"ותעקוף בצביעת הבגד מעופה". סדר עטיפתו: כדרך בני אדם, פעמים בכיסוי הראש ופעמים בגילוי הראש. טלית קטנה - אע"פ שאין בה ציצית מקיים - יוצא בה ידי חובה וסכנך עליה "להתעטף".	
ט	**טלית** ר' רמז לטלית שאינה לא הב"ציצית	באיזה בגד חייבים מתחוורה, בגד מצמר וחלב שראל אם מסתתרים הוקה, ושאר מינים חייבים מדרבנן. רמ"א - כולם מתחוורה, שאמרו: "על ציצית הכנף" מסין הכנף.	
י	**יותר**	טלית שאין לה ד' כנפות פטורה. יש לה יותר מד' כנפות - חייבת, ופושה לה ד' ציצית בד' כנפיה הכי הוחוקים וז מה ביותר.	

"אין התורה נקנית אלא בסימנים, שנאמר, "שימה בפיהם" אם לקחה שימה אלא שימה"
מי יודה שעשה סימנים לתתם ומתוכצת בדוק, מי הוקל כלא עשה סימנים לא נתקיימה התורה בדוק. (עיקבי נה)

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

כיצד נעבור את ימי בין-המיצרים?

ימי בין-המיצרים מי"ז בתמוז ועד יו"ד באב אינם ימים קלים, וצריך להיאזר בהם בהרבה סבלנות. כאשר אדם מתאזר בסבלנות, יש בזה סבל, עם זאת הסבל והייסורים שהאדם עובר, מכפרים לו על עוונותיו.

הסיבה לכך שעוונות האדם מתכפרים, היא משום שכשאדם מצוי בייסורים, נפשו הבהמית מתמעטת ומתקטנת. ככל שעוזבים את עולם החומר ומתחברים לעולם הרוח, כך התאוות של האדם מתמעטות.

צריך להבין, שהמצב הקשה של ימי בין-המיצרים אינו בארץ ובעם ישראל בלבד, אלא משפיע על העולם כולו. התחזקות עם ישראל בחזרה בתשובה, בריבוי מעשה חסד, באהבה, אחדות ותיקון המידות, יחד עם תפילות ולימוד תורה, משפיע על העולם כולו. כל העולם היום מחפש אם עם ישראל בארץ ישראל. האיומים מאיראן והלחץ מאמריקה ומאירופה, אינם תופעות חדשות, אך בזמן האחרון המצב הולך ומתעצם.

עם זאת, אם בארץ נהיה באחדות ושלום פנימיים ובתהליך של תשובה, זה ישפיע על העולם כולו - לא להפריע לעם ישראל. זה מכוון שכשעם ישראל מזדכך, האור היוצא מעם שובר את הקליפות וזכוכי גם את שאר העמים. מזה נדע שאם בעם ישראל יש הפרעות, העולם כולו יפריע לעם ישראל הרבה יותר.

סגולת השבת

לשבת יש כח וברכה מיוחדת להשפיע טוב על כל ימות השבוע, אך כח זה תלוי באופן בו האדם מקבל את השבת. החכם שעיניו בראשו, יתכנן את יום השישי כך שיצליח לנוח שעה או שעה וחצי לפני כניסת שבת (במיוחד כשהיום ארוך, הדבר אפשרי וחשוב). יסיים את ההכנות לשבת לפחות שעה לפני כניסת השבת, כדי שיוכל לשבת וללמוד תורה או לומר תהלים וכד'. כך יכין האדם את עצמו לקראת קדושת השבת. מאידך, אם האדם לא מתכונן מספיק לפני השבת, הוא לא יקבל נשמה יתרה כמו שצריך. צריך לדעת שדבר זה אינו תלוי ברמתו הרוחנית של האדם. כל אחד צריך להכין את עצמו לשבת. לפי ההכנות

כל אחד צריך להכין את עצמו לשבת. לפי ההכנות של האדם - כך מתמלא הוא בכוחות נפש ורוח. מוחו מזדכך ומתנקה והוא זוכה להיטהר.

של האדם - כך מתמלא הוא בכוחות נפש ורוח. מוחו מזדכך ומתנקה והוא זוכה להיטהר. ע"י הכנה נאותה, מתחברים לקב"ה ומתדבקים בו. כתוצאה מכך הרבה קליפות יורדות. מכאן נבין, שיהודי החוזר בתשובה, הדבר הראשון שהוא צריך לקיים הוא שמירת השבת. הקב"ה בשבת קורא לבניו - בואו אלי, ואז אעזור לכם ישירות.

אדם השומר שבת מתדבק בקב"ה. אין יותר טוב לאדם מהדבקות בקב"ה. בנוסף לכך, **בכניסת השבת** יש חשיבות גדולה להיות בשמחה. האדם במיוחד אשתו וילדיו עלינו לעזוב את כל הבלי העולם, כי דווקא בערב שבת יצר הרע רוצה להפריע לאדם, והוא מכניס לאדם כל הזמן מחשבות שליליות. אדם משופע מאוד מהיצר הרע ומכאן שכאשר מישהו עושה לך רע - תדע שזה בא מהיצר הרע ולא מהאדם עצמו. אל לנו להיכנס לעצבות או לדיכאון, אלא עלינו לחשוב פעמיים לפני שמדברים ולא להחליט החלטות קשות בפזיזות. כשנכנסים לשבת בשמחה ובאווירה טובה זה משפיע על הסביבה כולה, על כל עם ישראל, ועל כל העולם כולו.

בליל שבת צריך השתדלות מיוחדת להיות בערנות בתפילה ואח"כ לכל אורך סעודת ליל שבת ועונג שבת, וחשוב להמשיך את האוירה הטובה כמכניסת השבת, לתפילה, עד לסעודת ליל השבת שהיא סעודה שהאישה והילדים מחכים לה כל השבוע. ודע, שסעודה שבה שמחים, שרים יחד ועוד אומרים בה דברי תורה, הזמן הזה ממלא את האדם ואת כל המשפחה בהרבה כוח לשאר השבת וללכל השבוע. צריך להיזהר, שאף על פי שיצר הרע פחות משפיע בשבת, ניתן להיכשל בו גם בשבת. אדם הזוהר לקבל את השבת בקדושה בהטהרה, עובר את השבת בצורה טובה. אם מנצל את הזמן בלימוד תורה, מובטח לו שכל השבוע תהיה לו ברכה, פרנסה בשפע והצלחה בכל מה שיעשה! לאדם כזה לא יפריעו לו סוגי המפריעים האנשים יהי יראים ממנו. ממילא יהיה לו שלום, שלום בבית, שלום עם אשתו ועם השכנים.

אדם השומר שבת מתדבק בקב"ה. אין יותר טוב לאדם מהדבקות בקב"ה. בנוסף לכך, בכניסת השבת יש חשיבות גדולה להיות בשמחה. האדם במיוחד אשתו וילדיו. עלינו לעזוב את כל הבלי העולם, כי דווקא בערב שבת יצר הרע רוצה להפריע לאדם, והוא מכניס לאדם כל הזמן מחשבות שליליות. אדם משופע מאוד מהיצר הרע ומכאן שכאשר מישהו עושה לך רע - תדע שזה בא מהיצר הרע ולא מהאדם עצמו. אל לנו להיכנס לעצבות או לדיכאון, אלא עלינו לגאולה החדשה, יהא עלינו להזכיר את **יציאת מצרים**, כי היא השורש לכל הגאולות. בא הרבי מליובאוויטש ושופך אור חדש על דברי חכמים: "כל ימי חייך", כל שעליך לפעול בימי חייך, זה **"להביא לימות המשיח"**, דהיינו לקרב את **הגאולה**, ועל כך אתה נמדד. בכל יום, כאשר אתה עושה את חשבון הנפש של אותו היום ובודק מה קלקלת, מה שיפרת ותיקנת, החשבון אינו מצטמצם ליום אחד. השאלה הגדולה שעליך לשאול את עצמך היא, האם קירבתי את **כל** ימי חייך".

עליך לשאול את עצמך היא, האם קירבתי את עצמי אל המטרה בעבורה באתי לעולם? האם קידמתי במעשי את הגאולה?

ישאלים חכמינו מה באה המילה **"כל"** לחדש לנו? התשובה הראשונה, הזכורה לנו מהגדה של פסח, היא דרשתו של בן זומא: "ימי חייך, הימים, **כל** ימי חייך, הלילות". כלומר, שגם בלילה, בקריאת שמע של ערבית, אנו מצווים להזכיר את **יציאת מצרים**. וחכמים אומרים: "ימי חייך, העולם הזה, **כל** ימי חייך, להביא **לימות המשיח"**. לפי הפשט אומרים חכמים, שגם בימות המשיח, למרות שזכינו לגאולה, עדיין אנו נזכרים ביציאת מצרים, שלא נשכח מה עשה לנו הקב"ה. אם נשכח מה עשה לנו הקב"ה, לא נוכל לקבל את הגאול